

† Τῆ ἁγία καὶ μεγάλη Παρασκευῆ.

Α'φοῦ ἀνέτειλεν ἡ κγ' τοῦ Μαρτίου, ἡμέρα τῆς ἐβδομάδος Παρασκευῆ, ἀποστέλλεται ὁ Ἰησοῦς δέσμιος ἀπὸ τοῦ Καϊάφα πρὸς τὸν τότε ἡγεμόνα τῆς Ἰουδαίας Πόντιον Πιλάτον τὸ ὄνομα· ὅστις πολυτρόπως ἀνακρίνας αὐτόν, καὶ ἅπαξ καὶ δις ὁμολογήσας ἄθῳ, πρὸς εὐχαρίστησιν ἔπειτα τῶν Ἰουδαίων, ψηφίζει θάνατον κατ' αὐτοῦ· καὶ φραγγελάσας ὡς δούλον φυγάδα τὸν Δεσπότην τοῦ παντός παρέδωκεν εἰς τὸ σταυρωθῆναι.

Ἐντεῦθεν ὁ Ἰησοῦς, παραδοθεὶς εἰς τοὺς στρατιώτας, γυμνοῦται τὰ ἱμάτια αὐτοῦ, ἐνδύεται χλαμύδα κοκκίνην, στεφανοῦται ἀκάνθαις, σκηπτροφορεῖ κάλαμον, προσκυνεῖται χλευαστικῶς, ἐμπτύεται, κρούεται κατὰ τοῦ προσώπου καὶ τῆς κεφαλῆς. Εἶτα ἐνδυθεὶς πάλιν τὰ ἑαυτοῦ ἱμάτια καὶ βαστάζων τὸν Σταυρόν, ἔρχεται εἰς τὸν Γολγοθά, τόπον τῆς καταδίκης, καὶ ἐκεῖ περὶ ὥραν γ' τῆς ἡμέρας σταυροῦται μετὰ δύο ληστῶν, βλασφημεῖται ὑπὸ τῶν παραπορευομένων, μκκτηρίζεται ὑπὸ τῶν ἀρχιερέων, ποτίζεται ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν ὄξος μεμιγμένον μετὰ χολῆς. Περὶ δὲ τὴν θ' ὥραν, κράζας φωνῇ μεγάλῃ καὶ εἰπὼν, Τετέλεσται, ἐκπνέει «ὁ ἄμνός τοῦ Θεοῦ, ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτιαν τοῦ κόσμου», καθ' ἣν ὥραν πανσελήνου οὐσης τῆς ἡμέρας, ἐσφάζετο κατὰ τὸν νόμον ὁ πασχάλιος ἄμνός, ὁ εἰς τύπον αὐτοῦ διαταχθεὶς τοῖς Ἰουδαίοις πρὸ 1043 ἐτῶν.

Τὸν δεσποτικὸν τοῦτον θάνατον καὶ ἡ ἄψυχος κτίσις πενθοῦσα τρέμει καὶ ἀλλοιοῦται ὑπὸ τοῦ φόβου· ἀλλ' ὁ Δημιουργὸς τῆς κτίσεως, καὶ νεκρὸς ἤδη ὢν, λογχίζεται προσέτι καὶ τὴν ἀκέραιον πλευράν, καὶ ῥέει ἐξ αὐτῆς αἷμα καὶ ὕδωρ. Τέλος, περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, ἔρχεται Ἰωσήφ ὁ ἀπὸ Ἀριμαθείας καὶ Νικόδημος μετ' αὐτοῦ, ἀμφοτέρωι μαθηταὶ τοῦ Ἰησοῦ κεκρυμμένοι, ἀποκαθηλοῦσιν ἀπὸ τοῦ Σταυροῦ τὸ πανάγιον τοῦ διδασκάλου σῶμα, ἀρωματίζουσιν αὐτό, ἐντυλίσσουν εἰς σινδὸνα καθαρὰν, καὶ θάψαντες αὐτὸ ἐν μνημείῳ καινῷ, προσκυλοῦσιν ἐπὶ τὸ στόμιον αὐτοῦ λίθον μέγαν.

Ταῦτα τὰ φρικτὰ καὶ σωτήρια πάθη τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐπιτελοῦμεν σήμερον καὶ εἰς ἀνάμνησιν αὐτῶν παρελάβομεν, ἐξ ἀποστολικῆς διαταγῆς, τὴν τῆς Παρασκευῆς νηστείαν.

Ἐν τῇ ἀκολουθίᾳ τῶν Ἁγίων Παθῶν εἰς τὸ Ἀλληλούϊα.

Ὅτε οἱ ἔνδοξοι Μαθηταί,... (ὡς ἀνωτέρω).

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ'. Αὐτόμελον.

Τὸν δι' ἡμᾶς Σταυρωθέντα, δεῦτε πάντες ὑμνήσωμεν· αὐτὸν γὰρ κατείδε Μαρία ἐπὶ τοῦ ξύλου, καὶ ἔλεγεν· Εἰ καὶ Σταυρόν ὑπομένεις, σὺ ὑπάρχεις ὁ Υἱὸς καὶ Θεὸς μου.

Εἰς τὴν Ἀπόλυσιν τοῦ Ὁρθρου.

Ἦχος δ'.

Εἰξηγόρασας ἡμᾶς, ἐκ τῆς κατάρας τοῦ νόμου, τῷ τιμίῳ σου Αἵματι· τῷ Σταυρῷ προσηλωθεὶς, καὶ τῇ λόγχῃ κεντηθεὶς, τὴν ἀθανασίαν ἐπήγασας ἀνθρώποις· Σωτήρ ἡμῶν δόξα σοι.